

Σ' αυτήν την συλλογή με τον κατά λέξη στα γαλλικά τίτλο " Σώματα και σώματα" (τα "Κορμιά και σώματα" του ελληνικού τίτλου τα διακρίνει μια λεπτή εννοιολογική διαφορά, η οποία στα γαλλικά μόνον περιφραστικά μπορεί να αποδοθεί, "Corps jouissants, corps souffrants", σώματα της ηδονής, σώματα της οδύνης) ο ποιητής επιστρέφει στα αγαπημένα του θέματα: τον χρόνο, που συμβολίζεται πάντα με τα τραίνα. Τραίνα ακινητοποιημένα, τραίνα εν κινήσει, ράγες χορταριασμένες, σταθμοί εγκαταλελειμμένοι, τραίνα ονειρικά. Αλλά εδώ πρόκειται και για την συγκεκριμένη σχέση του χρόνου με το σώμα: το γήρας, την κατάπτωση, τον θάνατο.

Το πρώτο ποίημα της συλλογής απεικονίζει ήδη την γέννηση σαν έναν αγώνα μεταξύ του μαιευτήρα και του θανάτου. Τον ρόλο του διαιτητή παίζει ο χρόνος. Αλλού, με ένα απλό αναποδογύρισμα της κλεψύδρας, η άμμος εξακολουθεί να κυλά.

Ο έρωτας πάντως, που συχνά εξυμνείται από τον ποιητή, δεν ξεφεύγει από τον σκεπτικισμό, την απομάγευση, την φθορά: είναι προτιμότερος ως κάτι άυλο, εγκεφαλικό. Ένας εξομολογούμενος πρέπει να προτιμά το γήρας και την άνοια, ώστε να μην υποκύπτει πλέον στην αμαρτία. Ακόμη και οι κηδείες ενέχουν στοιχεία γελοιότητας.

Η επίδραση του Καβάφη (ποιητή βαθιά απαισιόδοξου) είναι παρούσα, αλλ' ο αυτοσαρκασμός, ο ποιητικός οίστρος του Θ.Ζαφειρίου δεν αφήνουν στά ποιήματα αυτής της συλλογής ιδιαίτερα περιθώρια έστω κάποιας εύθυμης διάθεσης.

Παραδείγματα, η τελευταία στροφή του Απουσιολόγου "Αφήστε και μιά τσόντα / Στον απουσιολόγο πλάϊ στους απόντας" ή τα "Ξόρκια", όπου τον ρόλο του εξορκιστή του θανάτου αναλαμβάνει η τεχνολογία, χάρις στην οποία μπορούμε να ακούμε πάντα τις φωνές χαμένων τραγουδιστών.

Janine Kaminski